

Anonimizuota versija

Vertimas C-595/20 – 1

Byla C-595/20

Prašymas priimti prejudicinį sprendimą

Gavimo data:

2020 m. lapkričio 13 d.

Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas:

Oberster Gerichtshof (Austrija)

Nutarties dėl prašymo priimti prejudicinį sprendimą priėmimo data:

2020 m. rugsėjo 28 d.

Ieškovas:

UE

Atsakovai:

ShareWood Switzerland AG

VF

AUSTRIJOS RESPUBLIKA

<...>

OBERSTER GERICHTSHOF

Oberster Gerichtshof (Aukščiausiasis Teismas), kasacine tvarka darbo ir socialines bylas nagrinėjantis teismas <...>, byloje, kurioje ginčas vyksta tarp ieškovo UE, <...>, <...> ir atsakovų – 1. *ShareWood Switzerland AG*, <...> Ciurichas, <...> ir 2. VF, <...>, <...> dėl 202 045,38 EUR su palūkanomis ir bylinėjimosi išlaidomis, išnagrinėjęs ieškovo kasacinį skundą, pateiktą dėl 2020 m. vasario 25 d. apeliacinės instancijos *Oberlandesgericht Wien* (Vienos aukštesnysis apygardos teismas) sprendimo, <...> kuriuo buvo paliktas galioti 2019 m. rugsėjo 9 d. *Handelsgericht Wien* (Vienos komercinių bylų teismas) sprendimas <...>, <...>

n u t a r è:

I. Remiantis SESV 267 straipsniu, pateikti Europos Sąjungos Teisingumo Teismui tokį klausimą prejudiciniam sprendimui priimti: **(orig. p. 2)**

Ar 2008 m. birželio 17 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamento (EB) Nr. 593/2008 dėl sutartinės prievolės taikytinos teisės 6 straipsnio 4 dalies c punktas turi būti aiškinamas taip, kad tarp įmonės ir vartotojo sudarytos tikmedžių ir balzos medžių pirkimo-pardavimo sutartys, kuriomis siekiama įgyti nuosavybės teisę į medžius su tikslu vėliau juos nukirsti ir medieną pelningai parduoti ir kurios šiuo tikslu apima ir nuomos sutartį, ir aptarnavimo sutartį, laikytinos „sutar[timis], susijusi[omis] su daiktine teise į nekilnojamąjį turtą arba nekilnojamojo turto nuoma“, kaip jos suprantamos pagal šią nuostatą?

II. <...>.

M o t y v a i:

I. Faktinės aplinkybės:

Pirmoji atsakovė yra pagal Šveicarijos teisę įsteigta akcinė bendrovė. Antrasis atsakovas yra jos valdybos narys ir direktorius. Pirmoji atsakovė siūlo investuoti į Pietų Amerikos kietmedžio ir brangmedžio plantacijas.

Laikotarpiu nuo 2012 m. sausio iki 2014 m. birželio mėn. ieškovas, kuris yra Vienoje gyvenantis vartotojas, su pirmąja atsakove sudarė bendrąją sutartį ir iš viso keturias pirkimo-pardavimo sutartis dėl tikmedžio ir balzos medžių įsigijimo Brazilijoje. Keturių pirkimo-pardavimo sutarčių dalykas buvo 705 tikmedžiai už 67 328,85 EUR (275551-V1), **(orig. p. 3)** 2690 tikmedžių už 101 716,53 EUR (275551-V2), 2600 tikmedžių už 111 583,34 EUR (275551-V3) ir 1860 balzų už 32 340 EUR (275551-V4). Be to, bendroji sutartis apėmė nuomos sutartį ir aptarnavimo sutartį. Nuomos sutartyje buvo nustatyta teisė medžius auginti, nuomos mokestis įėjo į kainą. Aptarnavimo sutartimi ieškovas įgaliojo pirmąją atsakovę medžius prižiūrėti, valdyti, nukirsti ir parduoti, o pardavus medieną gautą neto pelną pervesti jam. Skirtumas tarp neto pelno ir bruto pelno sudarė procentais nuo pelno išreikštą atlygį už šias pirmosios atsakovės paslaugas.

Investicijos reklamoje atsakovė minėjo garantuotą medienos derlių ir nuosavybės teisę į medžius, trigubai nei pirkimo kaina didesnę pelną ir 12 % metinę grąžą su palyginti maža rizika.

Pirmosios atsakovės ir ieškovo 2012 m. pasirašytoje bendrojoje sutartyje, be kita ko, buvo šios nuostatos <...>:

„3.1. SWS [pirmoji atsakovė] parduoda SWS ir SWB plantacijose esančius medžius savo vardu ir savo sąskaita PIRKĖJUI. PIRKĖJUI sumokėjus pirkimo kainą, SWS įsipareigoja perleisti jam nuosavybės teisę į medžius.

3.2. *PIRKĖJAS perka jau pasodintus ir individualizuotus medžius. Iki nukirtimo ir pardavimo tikslais medžiai individualizuojami juos inventorizuojant, t. y. priskiriant medžio numerį, vietos brėžinyje numerį, sklypo numerį ir plantacijos numerį.*

<...>

4.2. *Gavus mokėjimą, PIRKĖJUI, patvirtinant įvykdytą pirkimą, įteikiamas medžio dokumentas, (orig. p. 4) kuriame nurodyti individualūs įsigytų medžių požymiai.*

<...>

7. Žemės nuoma

7.1. *Įsigydamas medžius, PIRKĖJAS kartu išsinuomoja atitinkamą žemę (žr. individualią sutartį) tol, kol joje auga SWS nupirkti medžiai, tačiau ne ilgesniam nei individualioje sutartyje nustatytam laikotarpiui. Nuoma apima tik teisę auginti nupirktus medžius.*

7.2. *Nuomos mokestis įtrauktas į pirkimo kainą.*

<...>

7.3. *Nuomos santykiai gali būti perleisti tik perpardavus medžius. Subnuoma yra draudžiama.*

8. PIRKĖJO atliekamas medžių perpardavimas

8.1. *Savo medžius PIRKĖJAS gali bet kada su arba be aptarnavimo sutarties parduoti trečiajam asmeniui, perleisdamas pastarajam nuosavybės teisę. PIRKĖJAS įsipareigoja perleisti trečiajam asmeniui atitinkamą žemės nuomą ir perduoti jam šį įsipareigojimą.*

<...>

9. Nupirktų medžių vertės išsaugojimas

9.1. *Kad medžių vertė būtų išsaugota ir didėtų, SWS rekomenduoja reguliariai juos prižiūrėti. Šią paslaugą SWS siūlo aptarnavimo sutartimi.*

<...>

11. Su aptarnavimo sutartimi

11.1. *Sudarydamas aptarnavimo sutartį su SWS, PIRKĖJAS paveda SWS, laikantis plantacijos valdymo principų ir atsižvelgiant į tarptautinius tvaraus plantacijos tvarkymo standartus, (orig. p. 5) nupirktus medžius prižiūrėti, valdyti, jais rūpintis, juos nukirsti, parduoti ir pervesti pardavus medieną gautą neto*

pelną PIRKĖJUI į jo nurodytą sąskaitą. Be to, SWS prisiima visas pareigas, kylančias iš žemės nuomos.

<...>

11.9. PIRKĖJO pavedimu SWS, atsižvelgdama į plantacijos valdymo principus, sprendžia, kuriuos medžius kuriais metais kirsti. Prieš imdamasi kirtimo, SWS informuoja apie tai PIRKĖJĄ. Pasiūlytas kirtimas laikomas priimtu, jeigu PIRKĖJAS per 10 dienų nuo informacijos gavimo paštu arba elektroniniu paštu neatmeta pasiūlyto kirtimo.

<...>

15.1. SWS PIRKĖJO ir savo vardu pirmaisiais ketveriais metais po pasodinimo apdraudžia žemę ir tikmedžius (bet ne kitus medžius) nuo gaisro, žaibo, stipraus vėjo ir kritulių bei nuo šalčio padaromos žalos. PIRKĖJAS supranta, kad mažesnės nei 10 % tikmedžių netekties draudimas nepadengia.

<...>

24.1. Bendrajai sutarčiai ir kiekvienai individualiai sutarčiai taikoma materialinė Šveicarijos teisė, netaikant (i) tarptautinių konvencijų, įskaitant ir 1980 m. balandžio 11 d. Jungtinių Tautų konvenciją dėl tarptautinio prekių pirkimo (CISG) ir (ii) kolizinių normų. <...>

Sutarčiai V3 ieškovas ir pirmoji atsakovė bendru sutarimu pritaikė restituciją.

II. Šalių reikalavimai ir argumentai: (orig. p. 6)

Ieškovas reikalauja iš atsakovų solidariai sumokėti jam (šiuo metu) 201 385,38 EUR su palūkanomis ir bylinėjimosi išlaidomis pagal principą „vienas už vieną“, mainais siūlydamas atiduoti visus medžių dokumentus ir, kiek taikoma, perleisti visas iš jų kylančias teises ir pareigas. Jis teigia, kad pagal Austrijos teisės nuostatas, pavyzdžiui, pagal *Konsumentenschutzgesetz* (Vartotojų apsaugos įstatymas, toliau – *KSchG*), galiojusio prieš priimant *Verbraucherrechte-Richtlinie-Umsetzungsgesetz* (Vartotojų teisių direktyvos perkėlimo į nacionalinę teisę įstatymas, *BGBI I 2014/33*), 3 straipsnį, jis turi teisę (ir) į sutarčių VI, V2 ir V4 restituciją bei į žalos atlyginimą. Ieškovas teigia, kad pirmoji atsakovė neįvykdė savo iš pirkimo-pardavimo sutarties kylančios pareigos suteikti ieškovui nuosavybės teises į medžius.

Atsakovai tai užginčijo ir pareikalavo ieškinį atmesti.

III. Ligšiolinis procesas:

Pirmosios instancijos teismas ieškinio reikalavimus atmetė. Jis rėmėsi tuo, kad sutartys laikytinos vartojimo sutartimis, kaip jos suprantamos pagal Reglamento

„Roma I“ 6 straipsnį. Teismo manymu, pagal Reglamento „Roma I“ 6 straipsnio 2 dalį leidžiama pasirinkti sutarčiai taikytiną teisę, tačiau draudžiama nukrypti nuo imperatyvių nuostatų teisės, kuri būtų taikoma šalims nepasirinkus sutarčiai taikytinos teisės (nagrinėjamu atveju – Austrijos teisės), nuostatų, skirtų vartotojams apsaugoti. Tačiau, kaip nustatyta Reglamento „Roma I“ 6 straipsnio 4 dalies c punkte, sutartims, susijusioms su daiktine teise į nekilnojamąjį turtą arba nekilnojamojo turto nuoma, 2 dalis netaikoma. Klausimas, kas yra nekilnojamasis turtas, turi būti aiškinamas taip, kad atitiktų Bendrijos teisę. Kiek galima spręsti, kol kas nėra Europos Sąjungos Teisingumo Teismo jurisprudencijos dėl šioje byloje nagrinėjamo atvejo. Pagal 2017 m. įsigaliojusią ES pridėtinės vertės mokesčio nuostatų dėl su nekilnojamoju turtu susijusių paslaugų teikimo vietos aiškinamųjų pastabų (**orig. p. 7**) 45 punktą daiktai, kurių neįmanoma pajudinti arba labai sunku tai padaryti, yra nekilnojamieji daiktai. Kadangi pagrindinėje byloje nagrinėjami ne medelyno ar pan. medžiai, kurie laikomi ryšuliuose ir turi būti paruošti gabenimui bet kuriuo metu, o medžiai, kurie turi būti auginami ilgus metus tam, kad juos būtų galima pelningai nukirsti, laikytina, kad šios pirkimo-pardavimo sutartys buvo sudarytos dėl nekilnojamojo turto. Kad turi būti taikoma Reglamento „Roma I“ 6 straipsnio 4 dalies c punkto išimtis, rodo ir sutartis dėl žemės nuomos. Todėl yra taikytina Šveicarijos teisė.

Apeliacinis teismas ieškovo apeliacinio skundo nepatenkino. Be kita ko, jis pritarė pirmosios instancijos teismo nuomonei, kad, remiantis pasirinkta sutarčiai taikytina teise, ieškovo ir pirmosios atsakovės sutartiniais santykiais turi būti taikoma Šveicarijos teisė.

Oberster Gerichtshof dabar turi priimti sprendimą dėl ieškovo kasacinio skundo, kurį jis pateikė dėl šio sprendimo. Ir kasaciniame procese ieškovas grindžia savo reikalavimus Austrijos teisės nuostatomis, reglamentuojančiomis vartotojų apsaugą. Jeigu žemesniųjų instancijų teismai buvo neteisūs preziumuoti, kad bendroji sutartis ir individualios sutartys patenka į Reglamento „Roma I“ 6 straipsnio 4 dalies c punkto išimties taikymo sritį, reikia išsamiau peržiūrėti bent dalį pareikštų reikalavimų pagrindų.

IV. Teisinis pagrindas:

Sąjungos teisės pagrindas:

Reikšmingos Reglamento „Roma I“ nuostatos suformuluotos taip:

„3 straipsnis

Pasirinkimo laisvė (orig. p. 8)

1. Sutarčiai taikoma šalių pasirinkta teisė. Pasirinkimas turi būti tiksliai išreikštas ar aiškiai parodytas sutarties sąlygomis arba bylos aplinkybėmis. Šalys gali pasirinkti visai sutarčiai ar tik jos daliai taikytiną teisę; <...>

6 straipsnis

Vartojimo sutartys

1. Nedarant poveikio 5 ir 7 straipsnių taikymui, sutarčiai, sudarytai tarp fizinio asmens, siekiančio tikslų, kurie gali būti laikomi nesusijusiais su jo darbu ar profesine veikla (vartotojas), ir kito asmens, atliekančio savo darbą arba vykdančio profesinę veiklą, (profesionalas), taikoma vartotojo įprastos gyvenamosios vietos valstybės teisė, jei profesionalas:

a) vykdo komercinę ar profesinę veiklą vartotojo įprastinės gyvenamosios vietos valstybėje; arba

b) bet kokiomis priemonėmis kreipia šią veiklą į tą valstybę ar kelias valstybes, tarp kurių yra ta valstybė,

ir ta sutartis patenka į tokios veiklos sritį.

2. Nepaisant 1 dalies, šalys, laikydamosi 3 straipsnio, gali pasirinkti 1 dalies reikalavimams atitinkančią sutarčiai taikytiną teisę. Tačiau toks pasirinkimas negali atimti iš vartotojo apsaugos, kurią jam teikia nuostatos, nuo kurių negalima nukrypti susitarimu pagal teisę, kuri (orig. p. 9) nepasirinkus teisės būtų taikoma 1 dalies pagrindu.

<...>

4. 1 ir 2 dalys netaikomos:

<...>

c) sutarčiai, susijusiai su daiktine teise į nekilnojamąjį turtą arba nekilnojamojo turto nuoma, išskyrus sutartį, susijusią su teise tam tikru laiku naudotis nekilnojamaisiais daiktais, kaip apibrėžta Direktyvoje 94/47/EB;

<...>“

V. Prejudicinis klausimas:

1. Dėl žemesnių instancijų teismų nuomonės, susijusios su taikytina teise, ieškovas pateikia kontraargumentą, kad sutartis yra „mišraus tipo sutartis su nekilnojamoju turtu susijusių investicijų į žaliavas srityje“, nepatenkanti į Reglamento „Roma I“ 6 straipsnio 4 dalies c punkto išimties taikymo sritį.

2.1 Neginčijama, kad sutartiniai santykiai tarp ieškovo ir pirmosios atsakovės patenka į Reglamento „Roma I“ 6 straipsnio 1 dalies b punkto taikymo sritį. Tai reiškia, kad bendrajai sutarčiai ir individualioms sutartims turėtų būti taikoma Austrijos (kaip valstybės, kurioje yra ieškovo įprastinė gyvenamoji vieta) daiktinė teisė. Tiesa, šalys susitarė taikyti Šveicarijos teisę. Tačiau pagal Reglamento

„Roma I“ 6 straipsnio 2 dalį teisės pasirinkimas negali atimti iš vartotojo apsaugos, kurią jam teikia nuostatos, nuo kurių negalima nukrypti susitarimu pagal teisę, kuri neparinkus teisės būtų taikoma 1 dalies pagrindu. (**orig. p. 10**)

2.2 Nuostatos, „nuo kurių negalima nukrypti susitarimu“, apima visas būtinausias sutarčių teisės nuostatas, kurios arba aiškiai reglamentuoja vartotojų apsaugą, arba yra silpnesnių sutarties šalių apsaugos išraiška (pavyzdžiui, taisyklės, pagal kurias nustatoma, kada sutartis prieštarauja gerai moralei). Į tai įeina ieškovo šioje byloje nurodyti reikalavimų pagrindai.

3.1 Tiesa, ieškovas jais gali remtis tik tuo atveju, jeigu sutarčiai pagal Reglamento „Roma I“ 6 straipsnio 4 dalies c punktą taikoma su kolizinėmis normomis susijusi vartotojų apsauga.

Reglamento „Roma I“ 6 straipsnio 4 dalies c punktas (kaip Reglamento „Roma I“ 4 straipsnio 1 dalies c punktas ir 11 straipsnio 5 dalis) susijęs su „sutar[timis], susijusi[omis] su daiktine teise į nekilnojamąjį turtą arba nekilnojamojo turto nuoma“.

Todėl *Oberster Gerichtshof* kyla klausimas dėl šių – autonomiškai aiškintinų (dėl Briuselio konvencijos dėl teismo sprendimų civilinėse ir komercinėse bylose pripažinimo ir vykdymo 16 straipsnio 1 dalies žr. bylos C-115/88, ECLI:EU:C:1990:3, 8 punktą) – sąvokų reikšmės.

3.2.1 Pagal Europos Sąjungos Teisingumo Teismo jurisprudenciją sąvokos (atitinkamai pagal Reglamento „Roma I“ 7 konstatuojamąją dalį) turi būti aiškinamos taip, kad atitiktų Reglamento „Briuselis I“ 22 straipsnio 1 punktą ir Reglamento „Briuselis Ia“ 24 straipsnio 1 punktą. Galima remtis ir nuomonėmis dėl Romos konvencijos dėl sutartinėms prievolėms taikytinos teisės 4 straipsnio 3 dalies (C-25/18, ECLI:EU:C:2019:86, 34 ir 36 punktai; <...>).

Romos konvencijos dėl sutartinėms prievolėms taikytinos teisės 4 straipsnio 3 dalyje – kuri, palyginti su Reglamentu „Roma I“, suformuluota siauriau – (**orig. p. 11**) remiamasi „daiktine teise į nekilnojamąjį turtą arba teise naudoti nekilnojamąjį turtą“. Formulotės pakeitimas aiškinamas derinimu prie Reglamento „Briuselis I“ 22 straipsnio 1 punkto (Reglamento „Briuselis Ia“ 24 straipsnio 1 punkto) formulotės.

3.2.2 Pagal teisinėje literatūroje <...> reiškiamas nuomonės nekilnojamuoju turtu laikomi išimtinai žemės sklypai ir jų dalys (pavyzdžiui, nuosavybės teisė į būstą), bet ne (fizinė prasme) kilnojamieji daiktai, kuriuos konkreti buvimo vietos teisės sistema prilygina nekilnojamajam turtui (pavyzdžiui, orlaiviai arba laivai) arba traktuoja kaip nekilnojamuosius daiktus (žemės sklypo esminės sudedamosios dalys, jei taikoma, ir priklausinių dalys).

Taigi manoma, kad kilnojamieji daiktai, kaip jie suprantami pagal Reglamento „Roma I“ 4 straipsnio 1 dalies a punktą [6 straipsnio 4 dalies c punktą], gali būti ir tvirtai su žemės sklypu sujungti objektai. Konkrečiai kilnojamaisiais daiktais

pirmiausia laikytini visi fiziniai, taigi erdvėje atskiriami objektai, taip pat gyvi organizmai, pavyzdžiui, augalai <...>.

3.3.1 Šie paaiškinimai leidžia manyti, kad pagrindinėje byloje parduoti medžiai pagal Reglamentą „Roma I“ laikytini kilnojamaisiais daiktais, juolab kad sutartimi pirmiausia siekiama gauti pelno iš medienos, taigi iš nukirstų medžių pardavimo.

3.3.2 Nuoroda į 2017 m. įsigaliojusių ES pridėtinės vertės mokesčio nuostatų dėl su nekilnojamuoju turtu susijusių paslaugų teikimo vietos (Įgyvendinimo reglamentas (ES) Nr. 1042/2013), (**orig. p. 12**) aiškinamąsias pastabas neįtikina. Teisinė „nekilnojamojo turto“ sąvoka 13b straipsnyje galioja „taikant Direktyvą 2006/112/EB“. Pagal 18 konstatuojamąją dalį turėtų būti tik užtikrinta vienoda paslaugų, susijusių su nekilnojamuoju turtu, valstybėse narėse taikoma apmokestinimo tvarka.

3.3.3 Pagrindinis motyvas suteikti išimtinę jurisdikciją Susitariančiosios Valstybės, kurioje yra nekilnojamasis turtas, teismams yra tai, kad nekilnojamojo turto buvimo vietos teismas, atsižvelgiant į jo artumą, yra geriausioje vietoje tinkamai išsiaiškinti aplinkybes ir taikyti taisykles ir praktiką, kurios paprastai yra valstybės, kuriame yra nekilnojamasis turtas (C-115/88; ECLI:EU:C:1990:3, 10 punktas). Ir Reglamento „Roma I“ 6 straipsnio 4 dalies c punkte nustatyta su kolizinėmis normomis susijusios vartotojų apsaugos išimtis teisinėje literatūroje pateisinama tuo, kad sutartys dėl daiktinių teisių į nekilnojamąjį turtą ir nekilnojamojo turto nuoma paprastai yra ypač glaudžiai susijusios su turto buvimo vieta. Vartotojo apsaugos motyvams, palyginti su tuo, tenka menkesnė reikšmė <...>. Vis dėlto atrodo abejotina, ar nagrinėjamas investicijų į medžius modelis pateisina nukrypimą nuo su kolizinėmis normomis susijusios vartotojų apsaugos.

3.3.4 Be to, Europos Sąjungos Teisingumo Teismas jau yra išaiškinęs, kad ieškinys dėl nekilnojamojo turto pirkimo-pardavimo sutarties nutraukimo ir žalos atlyginimo dėl šio nutraukimo nepatenka į Briuselio konvencijos dėl teismo sprendimų civilinėse ir komercinėse bylose pripažinimo ir vykdymo 16 straipsnio 1 punkto, kuriame daiktinėms teisėms numatyta išimtinė jurisdikcija, taikymo sritį, nes gali būti, kad ieškinys, nors ir grindžiamas asmenine teise, (**orig. p. 13**) turi poveikį nuosavybės teisėms į šį nekilnojamąjį turtą (C-518/99, ECLI:EU:C:2001:209, 18 punktas).

Taip pat taikant šią jurisprudenciją pagal analogiją, pagrindinėje byloje Reglamento „Roma I“ 6 straipsnio 4 dalies c punktas negali būti taikomas.

3.4 *Oberster Gerichtshof* manymu, Reglamento „Roma I“ 6 straipsnio 4 dalies c punkte nustatytas antroji išimties taikymo sąlyga neįvykdyta vien todėl, kad sutarties pagrindinis dalykas nėra naudojimas nekilnojamuoju turtu (žr. bylos C-73/77, ECLI:EU:C:1977:208, 16 punktą). Žemės nuoma neturi savarankiškos – nuo medžių pirkimo nepriklausančios – paskirties; ji tėra skirta toliau vykdyti ir padėti vykdyti pirkimo-pardavimo ir aptarnavimo sutartis.

4. Tiesa, reikia turėti galvoje tai, kad Reglamento „Briuselis Ia“ 24 straipsnio 1 punktą (kaip ir anksčiau galiojusios nuostatos), kaip išimtinę jurisdikciją pagrindžianti norma, yra skirtas atsižvelgti į specialius procesinius interesus, kuriuos galbūt ne kiekvienu atveju įmanoma perkelti į kolizinę teisę <...>. Todėl gali būti, kad, aiškinant Reglamento „Roma I“ 6 straipsnio 4 dalies c punktą, palyginti su Reglamento „Briuselis Ia“ 24 straipsnio 1 punktu, reikia atsižvelgti į kitus, dar nepaminėtus aspektus, kurie galbūt susiję su tuo, kad pasirinkus sutarčiai taikytiną teisę – kaip antai nagrinėjamu atveju – tampa taikytina visai ne turto buvimo vietos (Brazilijos) teisė, nors su kolizinėmis normomis susijusios vartotojų apsaugos išimtis, atrodo, kaip tik remiasi glaudžiu sutarties ryšiu su turto buvimo vieta.

IV. Proceso klausimai: (orig. p. 14)

Kaip paskutinės instancijos teismas, *Oberster Gerichtshof* privalo kreiptis dėl prejudicinio sprendimo, jei teisingas Sąjungos teisės taikymas nėra tiek akivaizdus, kad dėl jo nekiltų jokių pagrįstų abejonių. Šiuo atveju tokių abejonių kyla.

Ieškovo kasacinio skundo nagrinėjimas turi būti sustabdomas, kol Europos Sąjungos Teisingumo Teismas priims sprendimą.

Oberster Gerichtshof,

Viena, 2020 m. rugsėjo 28 d.

<...>